

A filadelfiai gyülekezetnek írt levél

Kit Mays

Valea Draganului – 2021. augusztus 20.

<https://www.ekkleziaoradea.ro/uploads/20210820-KitMays2.mp3>

Remélem, kipihentétek magatokat. Remélem, hogy üres kosárral jöttetek – nem azért, hogy én töltsöm meg, én nem tölthetem meg, nekem is megvan a magam kosara –, hanem az Úr fogja megtölteni a kosarainkat. Mint a kisleány az ebédjével az ötezer megvendégeléskor. Az anyukája ebédet csomagolt neki, de ötezer férfi, valamint a nők és a gyermekek is mind éhesek voltak. Az Úr azt mondta a tanítványainak, hogy adjanak nekik enni, de nem volt semmiük. Körülnéztek, és meglátták a kisleányt az ebédjével, aki odaadta nekik. A tanítványok fogták azt a kicsit, amije volt, az öt kenyert és a pár halat, és az Úrnak adták. Az Úr pedig megáldotta, megtörte, és visszaadta nekik, és mind ettek. A kisleány nem mondta azt, hogy ő vendégelte meg ezt a rengeteg embert, mert tudta, hogy nem ő volt az. A tanítványoknak adta azt a keveset, amije volt, ők pedig az Úrnak adták, Aki hálát adott és megáldotta; és visszaadta nekik, és mind ettek. Tizenkét tanítvány, tizenkét tele kosár a maradékokkal. Én egy kisleány vagyok, és nektek adom azt a keveset, amim van, ti vagytok a tanítványok, fel kell ajánlotok az Úrnak, Ő megtöri és feltárja a számotokra, és táplálék lesz nektek.

Imádkozzunk!

Urunk, annyira örülünk, hogy a Te jelenlétedben lehetünk. Olyan hálásak vagyunk, Urunk, hogy itt lehetünk ezen a helyen, hogy a Te kezedből kaphatunk ma délelőtt, Urunk. Azért jöttünk, hogy halljuk, amit mondasz nekünk, Urunk, nem követelőzve, erőszakosan mondjuk, hanem mint a kis Sámuel mondta: Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád. Urunk, mi a Te szolgáid vagyunk, fúrd át a fülünket, kend meg a fejünket, fülünket és szemünket a Szent Szellemmel. Engedd, hogy halljuk és szóljunk az élet Igéit, mert a mi Urunk, Jézus nevében kérünk. Ámen.

A Jelenések első három fejezetéből szóltunk eddig néhány szót. Beszéltünk az efezusiaknak szóló és a szmirnai gyülekezetnek szóló levélről. Öt másik levél van, most előreugrunk a hatodik gyülekezethez, a filadelfiai gyülekezethez. Nem szabad túl sokat kihagynunk, menjünk majd vissza, és olvassuk el a többit is. Mindegyik az Úr rabszolgájának íratott. Ha nem vagy a rabszolgája, legyél az! Ha nem vagy az, nem fogod megérteni. De ha a rabszolgái vagyunk, akkor ez nekünk íratott – réges-rég, több ezer mérföldre innen, János apostol által, Isten Igéje szerint, de nekünk íratott, hozzánk tartozik. Azt mondom, amit Pál írt a béreaiakról, hogy nemesebbek voltak, mert kutatták az Írásokat, hogy csakugyan így vannak-e ezek a dolgok. Kutassátok ki a Jelenéseknek ezt az első három fejezetét! Sok minden van benne, amit éppen csak érintettünk.

Jelenések 3,7:

„A filadelfiabeli gyülekezet angyalának ezt írta: Ezt mondja a szent, az igaz, akinél van a Dávid kulcsa, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja:”

Mielőtt rátérnénk, mit mond az Úr a filadelfiai gyülekezetnek, nézzük meg, ki az, aki beszél. „Filadelfia” természetesen azt a helyet jelenti, ahol a testvérek szeretik egymást. És Aki ezeket az igéket szólja, szent, és az Ő szavai is szentek. Szentsége miatt hatalommal szólhatja ezeket az igaz beszédeket. Ő nem csak szent, hanem igaz is, és Nála van a Dávid kulcsa.

Dávid kulcsát az Ige még egy helyen említi, és utána ismét mondja: „amit megnyit, senki be nem zárja, és amit bezár, nem nyitja meg senki”. Titok övezi Dávidnak ezt a kulcsát, de abban nincs semmi titok, hogy kinél van – Magánál az Úr Jézusnál. Nála vannak a halál és a pokol kulcsai, Ő az értelem és az élet kulcsa. Mindig úgy sejtettem és gondoltam, hogy Dávid kulcsa azt a valamit jelentette, amivel Dávid rendelkezett, ami lehetővé tette számára, hogy Isten szívét megnyissa.

Dávid annyi mindent tudott, amit senki más nem. Ha hihetünk a zsidó írástudóknak, és ebben én hiszek, Dávid már fiatalon megírta a 23. zsoltárt. Nem tudom, hogy ez volt-e a huszonharmadik zsoltár, amit írt, és írt-e már előtte huszonkettőt, de el tudom képzelni ezt a fiatal fiút a néhány juhával Isten jelenlétében. A szíve telve van étellel, mert átadta Istennek. Olyan szívünk lehet, amely étellel van tele, ha átadjuk a szívünket Istennek. Ebben írja: „Az Úr házában lakom örökké. Jóság és kegyelem követ engem életem minden napján, és az Úr házában lakozom örökké.”

Akkoriban az Úrnak nem volt háza, hanem sátra volt. Amikor Dávid azt mondta Nátánnak, hogy házat akar építeni Istennek, Isten azt mondta: „Kinek mondtam valaha is, hogy házat akarok?” Dávidnak megvolt a kulcsa. Isten nem rejtette el előle, mert Dávidnak kulcsa volt az Ő szívéhez. Az Úr Isten szavaival jellemezte őt: „Szívem szerint való férfit találtam, Dávidot (...), aki teljesíti minden akaratomat”. Nem tudom, hogy ez konkrétan arra a kulcsra utal-e itt, nem vagyok ebben a témában jártas, de én úgy értem, és hiszem, hogy ti is így fogjátok érteni, ha jobban megvizsgáljátok, hogy Dávidnak kulcsa volt Isten szívéhez, hogy kikutassa, mi van benne. Isten nem vonakodik felfedni szívét előttünk. Dávid kulcsa – amikor Dávid kulcsa megnyit valamit, senki sem zárja be, és amikor bezár valamit, senki sem nyitja ki. Ezt ennyiben hagyom itt, de ez olyasvalami, amin gondolkodjunk el, testvérek.

Rendelkeztek Dávid kulcsával? Ha szeretitek az Urat, ha azt mondjátok: „Szeretni akarom, amit Te szeretsz, és gyűlölni, amit Te gyűlölsz”, azzal megnyitjuk magunkat mindahhoz, amit Ő szeret, és bezárjuk az ajtót mindannak, amit Ő gyűlöl, és nagy kijelentést fogunk kapni és sok áldást. És végül sok nyomorúságon keresztül el fogunk jutni a trónra.

Tehát itt azt mondja:

Tudom a te dolgaidat (ismerem cselekedeteidet).

Ismeri az Úr a szívünket? Jobban, mint mi magunk! Ki ismerheti az ember szívét, hacsak nem Isten Szelleme?

Majd megdicséri őket:

„Íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, és azt senki be nem zárhatja; mert kevés erőd van, és megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”

Szeretnénk erőt, de kevés erőnk van. Az Úr megdicséri a filadelfiai gyülekezetet azért, hogy van egy kevés ereje. De az elég, egy kevés erő is elég. Testvérek, senki sem mondhatja, hogy nincs ereje. Egyetlen gyülekezet sem mondhatja közöttetek, hogy nincs ereje. Adatott nektek.

Majd itt van ez a három dolog, melyek miatt Isten olyan ajtót adott, melyet senki sem zárhat be: „kevés erőd van”, megtartottad az én ígémet”, „nem tagadtad meg az én nevemet”. Az a tanúbizonyosság, melyet a lakóhelyünkön hordozunk egyénileg is és testületileg is, adja nekünk ezt az erőt; ez ad erőt arra, hogy hatással legyünk a lakókörnyezetünkre. Remélem, hogy összejártok imádkozni, remélem, hogy ez nem csak felületes összejövétel, ahol énekeltek néhány éneket és

elmondtok egy kevés imádságot, de nem foglalkoztok olyan ügyekkel, amelyeket az Úr hoz fel bennetek.

A testületi, közös imádság nagyon hiányzik a világból. Hiszen a legtöbbször nem túl izgalmas, a legtöbbször valami közbejön az imaalkalom előtt: sír a gyerek vagy megbetegszik, kifogy a kocsiból a benzin, valaki telefonál és feltart. Görcsölni kezd a hasunk, valami rosszul érezzük magunkat. Látjátok, az imaösszejövételben erő van, és amikor mind együtt vagyunk egy szívvel, az Úr ott van közöttünk. És amikor az Úr az összejövétel feje, a szíve ott van az ott lévő szentekben. Elérhető számunkra, tudhatjuk, mi van az Ő szívében. Az Úr Jézus szíve a Krisztus testében található, és amikor rendelkezünk az Ő szívével, akkor az Ő vágya szerint imádkozhatunk, és láthatjuk, hogy ezek az imák meghallgatásra találnak. Van egy kevés erőnk, testvérek, lehet, hogy nem használjátok, de rendelkeztek vele. Használjátok azt az erőt, amitek van!

Mit jelent az, hogy „megtartottad az én ígéretet”? Vajon azt, hogy engedelmeskedtél az Ő Igéjének? Igen, ez is egyik része a jelentésének. Testvérek, az Úr mindig szól, Ő mindig szól hozzánk. Valahányszor összejövünk, ketten vagy hárman összegyűlünk az Ő nevében, Ő ott van közöttünk. Halljátok-e az Urat minden alkalommal, amikor csak összejöttök? Hallhatjátok! Ő a teremtés Igéje, Ő az Isten Igéje, Ő mindig szól. El tudjuk oldani Isten Igéjét. De nem akarom ezt tovább ragozni, mert már beszéltünk róla, hallottátok korábban.

Amikor úgy jövünk az összejövételre, várakozással a szívünkben, hívén, hogy meg fogjuk hallani Isten Igéjét; Isten Igéjére való éhséggel jövünk, akkor Isten szólni fog hozzánk, és amikor Ő szól hozzánk, mások is hallhatják azt az Igét. Mert nem csak a szívünkben szól hozzánk, hanem azon keresztül is, ami az egész összejövétel során történik. Lehet például egy éneken keresztül, egy zsolnáron keresztül, gyakran így is történik. Lehet, hogy egy imádságon keresztül, valaki mond valamit, ami megérint minket, és mi áment mondunk rá. Amikor valami megérint minket egy imádságban, mondjunk rá áment! Amikor hallunk valamit, ami igaz, amiről tudjuk, hogy igaz, mondjunk rá áment! Ez eloldozza (*kiárasztja, szabadon eresztí*) Isten Igéjét. Meghallhatjuk Isten Igéjét, át lehet lyukasztva a fülünk – már beszéltünk erről. A rabszolgának joga van a halláshoz. Keresztényként jogunk, hogy halljuk mennyei Atyánkat és az Úr Jézust szólni hozzánk.

Emlékeztek Sámuelre, amikor Élivel volt, és még kisfiú volt. Tudjátok, hogy Sámuel akkor hozták fel a templomba, amikor elválasztották, tehát nem lehetett túl nagy. Mielőtt ismerte volna az Urat, mielőtt hallotta volna az Úr ígését, már szolgált az Urat, mert az anyukája átadta őt Élinek. Ezt a kisfiút az Úr felébresztette éjjel. Hallotta, hogy valaki a nevét szólítja: „Sámuel, Sámuel!” Ezért felkelt, és odament Éléhez, és felkötötte. Megkérdezte: „Mit kívánsz, Tanító? Szólítottál.” Éli pedig aludt, és azt mondta: „Nem hívtalak, menj vissza az ágyadba.” És az Úr ismét szól: „Sámuel, Sámuel!”, és fölkel, és megint Éléhez ment, hogy megkérdezze, mi az. Sámuel nem hallotta az Úr ígését korábban. Nem volt annyi idős sem, mint te vagy te. Nagyon fiatal volt. Éli pedig azt mondta neki: „Menj vissza az ágyba!”. „Sámuel, Sámuel!” – végre Éli azt mondta neki: „Amikor ezt újra hallod, mondd azt: Szólj Uram, mert hallja a Te szolgád.” És Isten nagy kijelentést adott neki.

Szeretnétek nagy kijelentésben részesülni? Még sosem hallottátok szólni az Urat? Hallhatjátok! Ez a születési jogunk. Hallani fogjuk, ha azt mondjuk: „Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád”, és szívünk szándéka az engedelmisség. Sámuelnek nem volt könnyű engedelmeskednie ennek az Igének, mert Isten Élinek üzenete, hogy meg lesz ítélve amiatt, ahogyan a fiai ügyét kezelte, de Sámuel átadta ezt az Igét. Hűséges volt ehhez az Igéhez.

Mit jelent tehát megtartani Isten Igéjét? Engedelmeskedni? Igen, olykor bizonyosan, de sok olyan ígéret van, amelyet az Úr tett, vagy tenni fog nekünk. Megmondta: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” Hogyan engedelmeskedünk ennek az Igének? Megmondta: „Mindig veled leszek.” Ennek hogyan engedelmeskedünk? Isten teszi az ígéretet. Hogyan tartjuk meg?

Amikor az Úr Jézus megszületett, a pásztorok odajöttek Hozzá az istállóhoz, és teljesen le voltak nyűgözve, mert Isten szólt hozzájuk, és elmondták Józsefnek és Máriának, ami történt; imádatlagon leborultak, majd elhíresztelték mindenkinek. Emlékeztek, mit tett Mária? Gondolkoztatok már ezen? Az Ige azt mondja, hogy Mária megtartotta ezeket a dolgokat, és forgatta a szívében. Mária már hallotta korábban is Isten Igéjét. Amikor elolvassuk azt a szakaszt, amelyet Magnificatnak, Mária Istent magasztaló énekének is neveznek, amikor örvendezik annak, amit Isten neki megígért, hogy gyermeke születik, aki Jézus lesz, az teli van Igével, nagyon sok helyről vannak benne Igék. Olvassátok el valamikor, és nézzétek meg. Mária fiatal lány volt, sokak szerint tizenhat éves vagy annál is fiatalabb lehetett akkor, de ismerte Isten Igéjét, a szívében tartotta.

[Jób és] Dávid mondta: „Igédet többre becsültem, mint életem táplálékát.” „Igédet a szívembe rejtettem, hogy ne vétkezzek ellened.” Dávid ismerte, hogyan kell megtartani Isten Igéjét. Nem engedelmeskedett mindig Isten Igének, de bűnbánattal megtért, amikor vétkezett – mindenesetre bizonyosan nem volt hibátlan ember. Nem kellett volna vétkeznie, de vétkezett. Nem kis dolog ez, egész hátralévő életében fizetett azért a bűnért, melyet Isten ellen követett el, amikor megölette a hiti Uriást, hogy a Betsabéval elkövetett bűnét fedezze.

A próféta elment hozzá, és megmondta neki: „Te vagy az az ember. Te tetted ezt.” Dávid azt mondta előtte, hogy „méltó a halálra”, de a próféta azt mondta: „Nem fogsz meghalni, Isten elfedezte a bűnödet, de a viszály ezentúl soha nem távozik házadból emiatt.” Nem szabad a bűnt könnyedén vennünk, hamar az Úrhoz kell fordulnunk valódi bűnbánattal, és ismét meg fog szabadítani. De Dávid tudta, hogyan tartsa meg Isten Igéjét a szívében; Mária is tudta, hogyan tartsa meg Isten Igéjét, hogy emlékezzen az ígéretekre, hogy rábízta magát Arra, Aki az ígéreteket tette. Ő nekünk is sok drága ígéretet adott.

„kevés erőd van, megtartottad az én ígéretet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”

Testvérek, tegnap beszéltünk egy keveset arról, hogy hűségesek legyünk mindhalálig. Nem ismétlem el újra, de elmondom, hogy arra hívtunk, hogy hűségesek legyünk Isten névéhez. Ő nekünk adta a nevét, hiszen keresztényeknek (Krisztus-követőknek) hívnak minket. Nem szabad megtagadnunk azt a nevet, melyet nekünk adott. Úgy kell megőriznünk, mint drága kincset, viselnünk kell az Ő ellenségei között, még akkor is, ha az életünkbe kerül. Általában csak egy kis kínos helyzetbe kerül, eltávolít tőlünk néhány embert, megjelöl olyanként, mint akik köré nem szívesen gyűlnek. Általában nem kerül az életünkbe, mint Polikárpnak.

De akár kicsi, akár nagy az ár, nem szabad megtagadnunk a nevét. De ennél többről van szó: megtartani az Igéjét, megtartani a nevét, nem megtagadni a nevét. Az Ő neve Jézus, mert Ő fogja népét bűneiből megmenteni. Megtartjuk-e a nevét? Nem tagadjuk meg a nevét azzal, ha vétkeztünk? Ha nem jövünk vissza Hozzá azonnal, és mondjuk: Uram, vétkeztem, egyedül Te vagy, aki meg tudsz menteni a bűnömből, nem az én jó szándékom miatt, nem az én csodálatos tetteim vagy cselekedeteim miatt, nem azért, mert rosszul érzem magam miatta. Te nem csak a bűneim büntetésétől mentettél meg, hanem a bűneimből is megmentettél. Uram, engedd, hogy ennek a jótéteményében élhessek!

Istennek ez a sok neve, negyvennél is több van a Jelenésekben, az Úr Jézus nevei. Huszonnégyet az első három fejezetben találtam, és bevallom, néhányat másoktól szereztem, de már az enyéme! Amit én kaptam, elvehetitek, és a tiétek lehet. Nem számít, honnan jön, Istentől van, és a sajátotokként fogadhatjátok. Várom, hogy valaki innen a teremből odajöjjön hozzám, és azt mondja, én csak harminckilencet találtam; és még inkább várom, hogy valaki azt mondja, én ötvenkettőt találtam!

Tartsuk meg az Ő Igéjét! Ne tagadjuk meg a nevét! Amikor látjuk az Ő nevét, mondjuk, Uram, mutasd meg, mit jelent ez! Mit jelent az, hogy Te szent vagy? Mit jelent, ez Uram? Mit jelent ez az én számomra? Amikor azt mondod, hogy szent legyek, mert Te szent vagy, tökéletes legyek, mert Te tökéletes vagy?

Tartsuk meg az Ő Igéjét, és amikor megértjük a nevét, ne tagadjuk meg. Nem úgy értem, hogy ne tudnánk róla megfelekedezni olykor. De amikor a Szent Szellem eljön hozzánk, tartsuk ismét magunkénak.

Lapozzunk a János 17-hez! Ez az Úr nagy imádsága, az Ő főpapi imája értünk a keresztre feszítése előtt. Láthatjuk az imát, amelyet ekkor ajánlott fel Atyjának. A 6. verstől:

„Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tieid voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te igédet [logosz]. Most tudják, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van; mert azokat a beszédeket [rhéma], amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tetőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem.” (Jn 17,6-8)

Mit látunk itt? A mi Urunk éppen azzal kapcsolatban imádkozik, amiről beszélünk! Nem azért imádkozik, hogy hallják, bár János hallotta. Azért imádkozik, hogy Isten válaszoljon, és minden imádság, melyet az Úr Jézus mondott, meghallgattatott, még az az ima a Gecsemáné kertjében is, amikor azt mondta, „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár. Mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te.” Isten teljes mértékben meghallgatta ezt az imádságot. Az Úr Jézus azt mondja a 9. versben, figyeljétek, ez annyira értékes a számunkra:

„Én őérettük könyörgök; nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tieid; és az enyéme mind a tieid, és a tieid az enyéme; és megdicsőítettem bennük.” (Jn 17,9-10)

És néhány verssel később azt mondja:

„De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő szavuk folytán hisznek én bennem” (Jn 17,20).

Tirólatok beszélt és énrólam. Rólunk beszélt itt. Nem csak beszélt, hanem imádkozott, kérte, hogy az Atya adja meg, hogy mind egyek legyünk.

Azt mondja a 11. verstől:

És nem vagyok többé a világon, és ezek a világon vannak, és én hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy legyenek egyek, mint mi. Mikor velük voltam a világon, én megtartottam őket a te nevedben; akiket nekem adtál, megőriztem, és senki azok közül el nem vezett, csak a veszedelem fia, hogy az Írás beteljesedjék.” (Jn 17,11-12)

Az Úr Jézus nevében, az Úr Jézus neveiben vagyunk megtartva, az Atya nevében, az Atya neveiben. Ezek azok a dolgok, melyek el vannak rejtve a világ előtt, mindenki előtt, kivéve azokat, akiknek szíve az Úrhoz tartozik. Az Ige azt mondja, hogy „Isten dicsősége az, hogy a dolgokat elrejtí.

A királyok dicsősége az, hogy a dolgokat kikutatják” (Példabeszédek 25,2). A királyok koronát viselnek – mi trónra lettünk szánya. Az Úr Jézus Király volt, jóval azelőtt, hogy királyként ismerték volna el, bár a Földön az emberek nagy része még nem ismerte Őt el királyként. Gyakoroljuk a királyi helyzetünket azáltal, hogy kikutatjuk ezeket a dolgokat! Az Úr meg fogja mutatni.

9. vers:

„Íme, én adok neked a Sátán zsinagógájából, akik zsidóknak mondják magukat, és nem azok, hanem hazudnak; íme, én megteszem velük, hogy eljöjjenek, és leboruljanak a lábad előtt, és megtudják, hogy én szeretlek téged.”

Az evangéliumnak vannak ellenzői, és vannak, akik ellenkezni fognak velünk, mert az Úrhoz tartozunk; és Isten a mennyben nagy megtiszteltetést akar adni nekünk emiatt. A megtiszteltetés, amelyet nekünk választott, nem más, mint hogy mindenki, az ellenségeinkkel is tudassa, hogy szeret minket. El tudjátok képzelni, hogy azon a napon, amikor minden világosságra kerül, milyen lesz az, amikor az egész világ megtudja, hogy Isten szeret minket? Hogy az Ő szeretetére való hivatkozásunk nem volt téves? Amikor valaki megkérdezi tőlünk: „Te miért szereted Istent?“, rögtön az jut eszünkbe válaszként: „Mert Ő előbb szeretett engem.” És vannak, akik azt mondják: „Á, ennek semmi értelme.” De egy napon igazolva leszünk.

Most előreugrom, és kihagyok pár dolgot. 11. vers:

„Eljövök hamar, tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat.”

Tartsd meg Isten Igéjét, ne tagadd meg a nevét, használd azt a kevés erőt, amid van. Pál apostol azt mondta élete végén, és joggal: „A nemes harcot megharcoltam, a hitet megtartottam, futásomat elvégeztem. Végezetre eltételezt nekem az igazságosság koronája, melyet az Úr ad nekem azon a napon, de nem csak nekem, hanem mindenkinek, akik szeretve várják az Ő megjelenését.” Ezek mi vagyunk! Ügyeljünk, hogy senki se lopja el tőlünk a koronánkat! Tartsuk meg erősen, amink van, ne engedjük, hogy bárki elvegye a koronánkat!

„Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenem templomában, és onnan nem kerül ki többé”

Oszlopnak lenni Isten házában. Ez Mózes első könyvében Jákóbnál kezdődik, aki, miután kijelentést kapott Isten házáról, amikor bátyja elől menekült, másnap megkente a párnaként használt követ. Feje alatt kőpárnával feküdt le aludni. Isten pedig meglátogatta, és másnap fölkelt, a követ oszlopként fölállította, és olajat öntött rá. Istennek pedig esküt tett, mondván: Ez az oszlop az Isten háza. Később Isten emlékeztette őt, hogy fogadalmat tett és oszlopot állított. Nagyszerű dolog oszlopnak lenni Isten házában. Nem megyek bele mélyebben, mert nagyon nagy téma, csak érintőlegesen beszélek róla keveset.

Oszlopnak lenni a jellemről (tulajdonságról) beszél. Alátámasztja, tartja Isten házát. De nem tétlenül, nem arról van szó, hogy nem csinál semmit, hanem olyasmi, ami azáltal szolgál támasztékul Isten házában, hogy ott van. Hűséges, azt hirdeti, mi lényege. A gyülekezetről úgy beszél az Ige, mint ami az igazság oszlopa és alapja (1Tim 3,15). A jellem az igazság és az Úr jelleme, és telve van jó cselekedetekkel. Lukács evangéliumában van néhány igever, amelyekre alighanem már utaltam, Simeonnal és Annával. Ha tudni szeretnétek, mit jelent oszlopnak lenni, nézzétek meg őket. Az Úr fog adni hozzá értelmet.

„és felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.”

Az én Istenem nevét, az én Istenem városának nevét – az új Jeruzsálemnek van egy másik neve –, és az én új nevemet. Azaz új kijelentést Istenről! A név megmagyarázza, hogy Ő mi, tehát ez új kijelentés. Jákóbból, a csalóból Izrael lett, fejedelem Istennél. Ez a jellemről beszél. Az Úr sok kijelentést akar adni szolgálóinak, és a legnagyobb jutalom, melyet adhat, az Őróla szóló megnövekedett ismeret. Ismerni az Urat. Feszüljünk tehát neki annak, hogy megismerjük az Urat! „A bölcs ne dicsekedjék a bölcsességével, az erős ne dicsekedjék az erejével, a gazdag ne dicsekedjék a gazdagságával! Hanem aki dicsekszik, azzal dicsekedjék, hogy ismer engem, és ismeri az én útjaimat”.

„Akinak van füle, hallja meg, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!”

Ámen.